SELCEN YÜKSEL ARVAS

Neşeli Günlük 3

Bu hayatta başıma gelmedik daha ne kalmış olabilirdi acaba?

Başıma gelenler şaka mı?

NEŞE KUZU'NUN GÜLMELİK MACERALARI

carpe diem!

1

Hayat ne kadar güzel! Ağzım kulaklarımda, burnum havada, gözüm yüksekte, keyfim yerinde. Kalp kalp kalp…

Boğaziçi'ni kazandığımdan beri sanki bir rüyadaydım. Tamam, ara ara karabasana bağlandığım yerler oluyordu ama yine de hayal âleminde geziyor gibiydim. Günlüğün sonunda şak diye gözümü açıp bu tatlı rüyadan uyanacağım korkusundan aklım çıkıyordu. İnşallah böyle klişe bir sonum olmaz diye dua ediyordum.

Yaşadıklarım bir düş mü yoksa gerçek mi diye sık sık kendimi çimdikliyordum.

"Agghhhhh!"

"Agh magh ne oluyor Boğaziçili?"

Gördüğün gibi Boğaziçi'ni kazanmak babamın gözündeki yerimi bile yükseltmişti. Normal şartlarda böyle bir ses çıkardığımda babam "Höyyyyt, agh magh ne anırıyorsun yabaneşeği gibi!" diye gürlerdi. Ama artık bana saygı duyuyor,

ağır kasap terminoloji altında beni inim inim inletmiyordu.

Seviyorum bu hayatı! 😎

"Hiiiç, bir an rüyada mıyım diye kontrol ettim de."

"Ne rüyası?"

"Ne bileyim, Boğaziçi'ni kazanmak, öğrenci evinde kalacak olmak bana inanılmaz geliyor da."

Her ne kadar babamın çatık kalın kaşları panjur gibi gözlerini kapatsa da gözlerinin içinin güldüğüne emindim. Şımarmayım diye çaktırmamaya çalışıyordu ama benimle gurur duyduğu her halinden belliydi. Vay be, olur şey değildi. Baba evinden tek çıkış şansım gelin olmak sanıyordum. Günün birinde davul zurna eşliğinde telli duvaklı olmadan başka bir eve geçeceğimi söyleseler hayatta inanmaz rüyada mıyım diye kendimi çimdiklerdim.

"Agghhhhh!"

"Ay yeter Boğaziçili, agh magh!"

Yani babam demek istiyordu ki "Kes anırıp durmayı, alırım ayağımın altına!"

Ay ben anırmayayım şey aman ben kendimi çimdiklemeyeyim de kim çimdiklesin?

Daha birkaç ay öncesine kadar babamın, annemin, babaannemin sıkıyönetimi altında ve pek tabi kardeşim Ozan'ın uyuzlukları arasında çile dolduran ben, milyonlarca öğrencinin hayal bile edemeyeceği bir üniversiteyi kazanmış, ayrı eve çıkmaya hazırlanıyordum.

Tü tü tü tü maşallah!

Totomu kaşıyayım da nazar değmesin.

Aslında yaşadığım şehirdeki bir üniversiteye girmiş olunca okula otobüsle gidip geleceğimi düşünmüştüm. Böylesi iyi de olabilirdi. Nihayetinde apartmandaki beyaz atlı prensim Yüksel ile aynı yerde oturuyor, aynı okula gidiyor olacaktık. Her gün aynı otobüste denk gelebilirdik. Kalp kalp…

Ama bir gün Yüksel artı anam artı babam artı Ozan artı babaannem artı Nuran Teyze ile toplama kampı gibi sıkış tıkış halde okul yolunda sürününce, babam o kadar uzun yolu toplu taşıma ile nasıl gideceğimi düşünmüş, gün boyunca in bin in bin in bin, otobüslerde canım çıkmasın diye okulun yurdunu gözüne kestirmişti. Ben de hayır demedim. Yüksel ile otobüs yolculuğu iyi olabilirdi ama yurtta kalmak daha iyiydi doğrusu. Bizimkilerden uzakta yaşamak, unutulmayacak

üniversite anıları, yurt arkadaşlığı, çılgın kızlar, partiler, dizilerdeki gibi bir hayat filan… Ne hayaller kurmuştum.

Aslına bakarsan yurtta kalmam için uğraştık da. Yurt sadece şehir dışından gelen öğrencileri kabul ediyor diye ikametgâhımı bizim köye aldırmaya çalışmış, bunun için babaannemle birlikte sıçanlar, kurtlar, kurbağalar, yılanlar arasında bir süre yaşam mücadelesi vermiş, hatta 'ne şehit oldu ne gazi pisipisine gitti Niyazi' mertebesine ulaşmama ramak kalmıştı. Ama işte içilecek suyum, yiyecek ekmeğim varmış ki öldürmeyen Rabbim öldürmemiş, ikametgâhımı köye alıp savaştan zaferle dönen komutan edasıyla eve dönmüştüm.

Ama olacağı bu ya, aklıma gelmeyen başıma gelmiş, sınava başvuru formunu doldururken yurda başvuru yapmadığım için okul beni yurda almamıştı.

Başka zaman olsa vay alnımın kara yazısı vay kara bahtım kör talihim diye ağlar zırlar, karaları bağlardım ama artık akıllanmıştım. Garip ama gerçek, Allah bana bir kapıyı kapatınca daha iyisini açıyordu. Kim ne derse desin, Allah'ın sevdiği kuluydum işte. Bu sefer de yurttan daha iyisi olacak diye düşünmeme

fırsat bile kalmadan gerçekten de daha iyisi oluvermişti.

Babam kayıttaki personelin de verdiği akılla panodaki öğrenci evleri ilanlarını değerlendirmeye almış, gözüne kestirdiği ilan üzerine kalabileceğim bir ev bulmuştu.

Yani yurtta yüzlerce öğrenci ile itiş tepiş kalmak yerine kendi evim olacaktı. Kutu gibi küçücük, sevimli mi sevimli, kafa dengi dostlar, partiler, kız kıza muhabbet, eğlence, vur patlasın çal oynasın, unutulmaz bir öğrencilik hayatı…

Aggghhhhhhh!

Evet, rüyada değildim.

Gizem duyunca kim bilir ne kadar şaşıracaktı. Keşke o da Boğaziçi'ni kazansaydı yaaa. Biraz asılsaydı keşke derslerine, biraz uğraşsaydı, offff. Kızlarla konuşurdum, onu da bizim eve aldırırdım, ay ne hoş olurdu.

Eminim anlattıklarımı duyunca o da kendini çimdikleyecekti. Hatta Yelloz Yeliz ile karşılaşmamı anlattığım kısımda onu bizzat ben çimdikleyecektim.

Evet dostum! Bütün bunlar gerçek, rüya değil!

Yelloz Yeliz'i, bundan sonra Yeliz olarak anılacaktır! Şimdi ağzımı kötü alıştı-

rıp kıza yanlışlıkla yelloz deyip bir dayak daha yemeyeyim. Hem zaten okul meydanında ailece yediğimiz meydan dayağı yeter. Ay kafam karıştı, ne diyordum ben?

He tamam, Gizem'e Yeliz'i gökte ararken yerde bulduğumu söyleyecektim. Hem de aynı evin içinde. Gerçekten de inanılmazdı.

Bundan sonra gözüm Yeliz'in üzerinde olacaktı. Bakalım Yüksel ile aralarında bir şey var mıydı? Günlerdir bunu düşünüyordum. Yani biri kız biri erkek iki insan yan yana geldiyse illaki sevgili olacaklar diye bir kural mı var Allah aşkına? Niye onların sevgili olduğunu düşünüp kendimi hırpalıyordum ki?

Belki Yeliz, Yüksel'in kayıp ikizidir. Üniversitede karşılaşmışlardır.

Üstelik isimleri de benziyor birbirine. 'Y – Y' İkisi de aynı harfle başlıyor. Olabilir mi acaba?

Hımmm. 🤔

Bence olamaz. Bir kere Yüksel çok yakışıklı. Hem de çoooook. Yeliz ise… Tövbe ya rabbim, Allah'ın yarattığına bir şey denmez o yüzden demiyorum ama sen anla yani. Hayatta ikiz olamazlar. Aralarında dağlar kadar fark var. Bu ihtimali eliyorum.

Belki ikiz kardeş değil de sadece süt kardeşlerdir. Gerçi kız vegan, bu kelimeyi de yeni öğrendim, yani et, süt, yumurta… hayvansal hiçbir şey yemiyor. Bal da. Kaymak da. Yoğurt. İşkembe. Böbrek. Midye… Hiç ama hiçbir şey yemiyor. Gerçi doğuştan vegan değildir herhalde. Bebekken annesi süt verecek de "Ay yok içmem, ben veganım, bana soya sütü ver" diyecek değil ya. Bu durumda onu Nuran Teyze de emzirmiş olabilir.

Ama öyle olsa Nuran Teyze bilirdi. Hem kız üniversiteyi gezmeye geldiğimiz o makûs günde sırf dükkânın kasap giydirmeli aracındayız diye Boğaziçi meydan muharebesinde çatır çatır dövdü Nuran Teyze'yi. Süt müt, anaya el kalkar mı hiç? Taş olursun valla. Tamam, Nuran Teyze başlattı savaşı ama kız da hiç acımadı Nuran Teyze'ye. Yoldu yoldu savurdu kadının saçlarını rüzgârda. Vay be daha edebiyat bölümüne başlamadan edebiyat parçalıyorum yemin ederim. Yetenek böyle bir şey olmalı. 😄

Bu durumda süt kardeş olacaklarını hiç sanmıyorum. Bu ihtimali de eliyorum.

Belki de sadece akrabalardır. Kuzen filan.

Bulduuuum. 💡

Nuran Teyze kesin eltisiyle, görümcesiyle filan dövüşmüştür. O huysuzluğuyla kim çeksin bunu? Bu da görüşmediği eltisinin ya da görümcesinin kızıdır. Kendi görüşmediği biriyle Yüksel'in görüşmesine çıldırmıştır. Olabilir tabi.

Ay hepimiz Hazreti Âdem'den gelmiyor muyuz Allah aşkına? İllaki bir soy bağı vardır aralarında. Sevgili olmaları şart değil ya. Ben de niye kendimi üzüyorsam? Kesin akrabalardır akraba.

Çok mantıklı.

Anlattığımda Gizem'in de böyle düşüneceğine emindim. Aklın yolu birdir nasıl olsa.

Neyse zaten hepsi yakında ortaya çıkacaktı. Şimdilik durumun tadını çıkarmalıydım.

Okulun kaydını tamamlayıp öğrenci evini de ayarladığımız gün, eve dönüş yolunda hep bunları düşündüm.

Babam da gözlerine panjurları indirmiş, yoldaki her deliğe itina ile arabamızı sokarak ciddi ciddi düşünüyordu. Henüz trafikte kimseyi durdurup dövmeye de kalkmamıştı. Belli ki kafası çok dalgındı. Aklında ne vardı acaba?

Ay evdekiler kim bilir ne diyeceklerdi öğrenci evi işine. Düşünmesi bile çok heyecanlıydı. Kalp, kalp…

2

Eve geldiğimizde babam arabayı biraz uzağa park etti. Korkunç yanıklarımız ve soyulan derimizle kimseye görünmemek için gizli ajan gibi çıktığımız apartmana, yine kimseyle karşılaşmamaya çalışarak gizli ajan gibi girdik.

Kapı zilini çaldığımızda kapı anında açıldı. Belli ki herkes heyecanla bizi bekliyordu. Annem kapıda beni görünce yüzüme şaşkınlıkla bakıp apartman boşluğunda sesini kimse duymasın diye bizi hızlıca içeri çekip kapıyı kapattı. Sonra da rahatça bağırdı:

"Neşeeeeeeeeeeğğğğğ! Saçlarının Hali Neeeeğğğ!"

Hahahhah.

Üniversitenin ve öğrenci evinin heyecanından saç skandalımı unutmuştum. Doğru ya yazın tatilde ozon ve papatya suyu ile açtığım saçlarım, insan içine çıkartılacak gibi olmayınca kayıtta rezil olmayayım diye önceki gün babaannem

kına ve bilumum malzemeler ile kafamı marine etmişti. Sabah kınayı yıkamak için banyoya girdiğimde elektrik yoktu, telaşla ve ıslak saçla evden çıkınca son halini tam anlayamamıştık. Arabada saçlarım kuruyunca dudak uçuklatan yeni rengi ortaya çıkmıştı. He bir de kaşlarıma kına sürmeyi unuttuğumuz için onlar ishal yeşili kalmıştı. Annemler turuncu halimi yeni görüyorlardı.

"Aruuuuuuuuuuu" diye genizden bir ses çıkardı babaannem. "Bu nii gız, Hint horozu gibi olmussun."

Pes yani babaanne! O kadar dedik olmaz diye. Kına yakalım diye tutturan sanki kendisi değilmiş gibi laf ediyordu kafama.

"Ü-üürü-üüüüüü" diye ürüdü Ozan.

Annem hırsla babaanneme döndü: "Ay anneeeeeee, yani dedim sana kına kırmızı tutar yapma diye. Israr ettin ne olmuş kızın saçı bak!"

"Niyi unuddum acabağ? Civiz gabuğunu mu az goydum? Çay demi mi yitmedi? Yımırta mı bayattı ola? Soğan kabığı konmaz mıydı?"

Annem gözlerini devirdi.

"Bir kere de bizi dinlesen. Haline bak çocuğun. Rezil olmuş saçları."

“Amooon sanki onceden iyiydi” dedi babaannem.

Ozan zevkten dört köşe ürüyüp zıplıyordu evde.

“Ü-üürü-üüüü”

“Ü-üürü-üüüü”

“Ü-üürü-üüüü”

“Ya kes be!” diye bağırdım.

“Ü-üürü-üüüü”

“Höyt!” diye bağırdı babam.

Bana değil, Ozan’a.

Şok!

“Dalga geçme kınalı kekliğimle. Alırım ayağımın altına!”

Her zaman babamın veliahttım, aslanım, kaplanım diye gazlamasına alışan Ozan da şaşırıp kaldı.

“Yaaa o başlattı yaaaa” gibi bir şey zırvaladı.

“Hadi oradan!” dedi babam. “Duymadım sanma. Rahat bırak Boğaziçiliyi.”

“İyi ki bi okul kazandı be!” diye bağırdı Ozan.

Ahahahahhahha.

“Sahi ne oldu o iş?” dedi annem. “Yaptınız mı kaydı?”

“Evet, artık resmi olarak bir Boğaziçili ana babasıyız, tavus kuşum” diye gerim

gerim gerindi babam. Yani onun tabiri ile hindi gibi kabardı. Kalp, kalp…

"Hadi bağaaak, iii olur işallah. Ni ii ittik bah, koye gitmekle, sayemde gızı okulun yurduna da virdik" diyerek tüm kredileri toplamak için araya girdi babaannem. Her zamanki gibi her mevzunun kahramanı kendisi olmalıydı. Artık bir ömür üniversitenin yurduna kaydolmam için onunla köye gittiğimi gururla anlatacaktı.

"Sorma ana, o iş olmadı" dedi babam biraz morali bozularak.

"Aruuu nie gıiıı?"

"Aman ne bileyim. Yurt için taaa sınava girmeden başvurmak lazımmış diye bir şey çıkardı, yapmadı kaydı kadın. Memur işte, salla başını al maaşını. İş yapası yok ki milletin. Nereden bilecektik de okulu kazanmadan kayıt yaptıracaktık acaba? Dam üstünde saksağan, vur beline kazmayı."

"Amooon, Nişe nasıl gidecek o gadar yolu gız başına? Yolda başına bi şii gelir, garşısına hayın mı çıkar hırgız mı çıkar, Allah itmeye."

"Sen merak etme ana, ben buldum çaresini" dedi babam gururla. "Yurt olmadı ama bir ev ayarladık."

Annemle babaannem şaşkınlıkla baktı. Ve tabi Ozan da.

"Neeeee ev miiii? Ne evi?"

"Öğrenci evi, ne evi olacak?"

Ozan daha fazla kendini tutamadı.

"Nööööğğğğ Neşe'ye ev mi aldınız? Her şeyi kızınıza alıyorsunuz, iyi ki bir üniversite kazandı. Ben de ev isterim, ben de ev isterim hüüüü."

Peh, ev istiyormuş. Onu anca ıslah evi paklar. Bir şeye de maydanoz olmasa ölür.

"Hayır, öyle değil aslanım. Arkadaşları ile kiraya çıkacak. Öğrenci evi yani."

"Hihoha öğrenci evi mi? Onun kalacağı ev anca çöp ev olur."

Aman ne komik. 😉

"Ayol ne zaman arkadaş buldu da eve çıkıyor" dedi annem gözlerini devirerek. "Öğrenci evi falan deyip güzelleme yapma. Bekâr evi işte. Giren çıkan belli değil. Oraya kız mı bırakılır? Daha neler!"

Babamın kelinin kızması an meselesiydi. Malum, kararlarının sorgulanmasından hiç hoşlanmazdı. Hele yanlış yaptığının söylenmesi, hele hele babamın bu kadar hassas olduğu bir konuda hatasının olduğunun ima edilmesi bile babamın tepesini attırıverirdi! Allah korusun.

“Aruuuu heç oyle şii olur mu?” diye her zamanki felaket senaryoları ile konuya daldı babaannem: “Gız gıza galınır mı? Bizi ilaleme irezil mi ideceksin oğlum? Nerede görülmüş gız gıza eve çıkıldığı? Gâvur memleketi mi burası? Töbe estağfirullah. Niler niler duyuyoz. Başlarında ana yoh baba yoh. Bunlar gız diye it mi musallat olur gurt mu? Heç gız gısmısı bir başına bıragılır mı? Hayın mı gelir hırgız mı?”

Babamın kelinin yüzey sıcaklığı 40 dereceye ulaşmıştı. Kafası iyice pembeleşmiş, gözleri al al bakıyordu.

Annem de geri kalır mı? Babaannemden aldığı gazla yardırdı:

“Ay hem Neşe ne yiyip ne içecek orada? Delirdin mi adam? Bir evin masrafının altından zor kalkıyoruz. Bir evi daha nasıl çevirelim? Kim bilir kaç liradır kirası oraların? Faturası var. Yemesi içmesi var. Vergisi şusu busu, ay bitmez bitmeeez! Baş mı edilir bu kadar masrafla? Çok paran varsa mutfağı banyoyu yaptıralım. Kaç yıldır diye diye dilimde tüy bitti.”

Yüzey sıcaklığı 60°C. Kırmızılık kulaklarına kadar yayıldı.

Annem tehlikeli sularda yüzüyor, kadın sığınma evine adım adım yaklaşıyordu.

“He ya” dedi babaannem. “Çoh paran varsa raametli babanın mezar daşını yaptır. Tarla gibi oturuyo hâlâ adam.”

70°C. Ateşleme için geri sayım başladı.

Anlaşılan babaannem de kalan ömrünü huzur evinde tamamlamaya niyetlenmişti.

“Hüüüü ben de ev istiyorum bana ne bana ne! Hep her şeyi kızınıza alıyorsunuz.”

Ozan hiç geri kalır mı? O da çocuk sığınma evine doğru tam gaz ilerliyordu.

80°C. Fitil ateşlendi. Memlekete hayırlı, uğurlu olsun.

“Öğrenci eviymiş. Daha neler! Her boyayı boyadık fıstıki yeşil kaldı.”

90°C. Geliyordu gelmekte olan. Evimizin cenaze evine dönmesi an meselesiydi.

“Hacı baban ii ki vahtıken öldü de şo gunleri gormedi. Gız gıza oturacaklarmış. Töbee töbeee. Bekâr eviymiş. Töbee töbeeee! Daaa nileeerrr duyacaaaz ya Rabbim. Daş yağacak başımıza daaaaş.”

95°C. Son saniyeler, 9, 8, 7…

“Bekâr evi mi? Hihoha. Neşe’nin kaldığı ev anca hayvan barınma evi olur. Hahahhaa.”

Ozan gerzek şempanze gibi gülüyordu. Daha fazla dayanamadım.

"Yaaaaa güzel konuş benimle!"

"Yalan mı be! Seni kim alır evine? Sen gidince bizim ev de düğün evi olur!"

4, 3, 2…

Babaannem hiddetle yerinden sıçradı:

"Amooooooooon irezil olacaaz ilaleme. İreziiiiiiiiiiiiiiiil! Ne döğünü! Gızı mı evlendiriyoz. Bi duyan olur, süs bağayım."

"Ay ne düğünüüüüüüüüüüüüüüüü!" diye annem de verdi mi gazı?

Aha işte son nokta.

100°C! Daat daat daaat daat!

Ve babam infilak etti.

Booooooooooooooooom!

"Yeteeeeeerrrr! Kesin saçmalamayı! Ne dedim, kızı evlendirelim mi dedim! Agop'un kazı bile sizden akıllıdır be!"

Heyt be! Yaşa baba!

"Kızı sokağa mı atıyoruz! Deli deli konuşmayın, seme tavuklar! Ben düşünemiyor muyum bunu, horoz akıllılar? Yurt yok işte, olmadı. Her gün 3 otobüs yollarda mı sürünsün? Kalacak ev buldum. Gittim gördüm. Ev arkadaşlarını da beğendim! Bundan sonra Neşe okul dönemi orada kalacak! Nokta!"

Hay ağzına sağlık babam!

Gerçi babam biraz abartmıştı. Ev arkadaşlarımın tamamını görmemişti. Evdeki

kızlardan birinin, Boğaziçi meydan muharebesindeki güney orduları komutanı olduğunu bilse bu kadar rahat konuşur muydu bilemiyorum ama en azından evdekilerin ağzını kapatmıştı.

Öğrenci evinde kalacaktım.

Nokta.

